

Husinecký zpravodaj

číslo 265, září 2025, ročník XXVI

Otázky pro starostku

Jaké události se udály v Husinci během léta, a na co se obyvatelé mohou těšit v nejbližší době?

Prázdninové měsíce vždy utečou velmi rychle, a přesto se toho u nás v Husinci stihlo mnoho. Velkou radost mi udělaly zdařilé Husovy oslavy, při kterých jsme si připomněli 610. výročí upálení Mistra Jana Husa – atmosféra byla krásná a důstojná.

Pokud jde o stavební práce, jistě jste si všimli, že celé léto pokračovala výstavba nového chodníku v úseku Tržiště – rybárna. Práce postupovaly podle plánu a v nejbližší době proběhne předání stavby a kolaudace. Brzy tak budeme moci chodník plně využívat. Jsem ráda, že se nám podařilo zvýšit bezpečnost na této oblíbené vycházkové trase.

Jaké klíčové přínosy přináší dokončení domu s pečovatelskou službou pro obyvatele Husince a jaké jsou plány pro zájemce o bydlení?

Stavební práce na domě s pečovatelskou službou se již blíží do finále. Budova je včetně terénních úprav prakticky dokončená, nyní probíhají poslední drobné dokončovací práce v interiéru. V nejbližších dnech budou osazeny vnitřní dveře a položeny podlahové krytiny. Tyto kroky předcházejí oficiálnímu předání stavby zhotovitelem a následné kolaudaci, která je plánována na konec letošního roku.

Již během podzimu budou mít zájemci možnost nahlédnout do nových bytů a zároveň začneme přijímat žádosti o pronájem. Včas

zveřejníme podrobné záměry s podmínkami a cenami pronájmů jednotlivých bytů.

Musím se přiznat, že právě tato stavba – naše největší investice posledních let – ve mně od začátku vzbuzovala řadu otázek. Zda bude dům skutečně využíván, zda nejsou jiné projekty důležitější, nebo jestli se vůbec podaří investici v čase obhájit. Už v průběhu stavby jsem se ale přesvědčila, že tímto projektem jsme dokázali proměnit zanedbanou a nevyužívanou část centra města v krásné a důstojné místo. A hlavně – vybudovali jsme domov pro občany, kteří by možná museli hledat bezbariérové a finančně dostupné bydlení jinde než v Husinci. Jsem přesvědčena, že právě zde najdou zázemí i pocit jistoty.

Jaké další projekty proběhly?

Nesmíme zapomenout ani na menší, ale neméně důležité akce. V Horoutech společnost EG.D přeložila vzdušné vedení nízkého napětí do země. V souvislosti s tím jsme museli vybudovat nové veřejné osvětlení. Výsledek ale rozhodně stojí za to – horoutská návěs je nyní bez rušivých drátů a navíc krásně a bezpečně osvětlena.

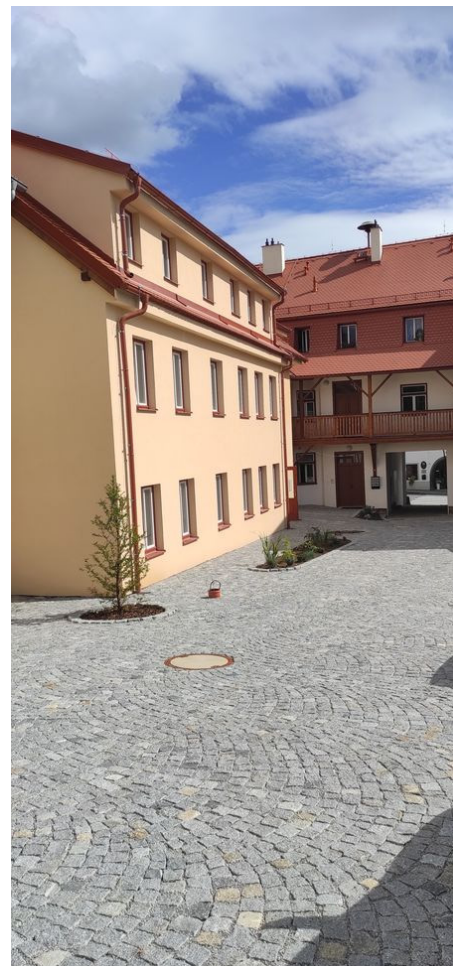
Další novinky se týkají areálu TJ Slavoj. Pořídili jsme nové robotické sekačky, jejichž provoz je bezhlučný a nenáročný na obsluhu. Celý areál zároveň nově chrání kamerový systém.

Jaké jsou výsledky v oblasti hospodaření s odpady? Podařilo se snížit jejich objem?

Ráda bych se ještě krátce dotkla tématu odpadů. Celé léto u nás probíhal nově svoz bioodpadu. Při každém svozu se zlikviduje přibližně pět tun zeleného odpadu, což odpovídá zhruba 140 hnědým popelnicím. Chci moc poděkovat všem občanům, protože kromě ojedinělých případů igelitových tašek nebyl v bioodpadu nalezen jiný nevhodný odpad. To svědčí o tom, že se chováme zodpovědně a ohleduplně.

Po ukončení podzimního svozu budeme vyhodnocovat ekonomický dopad i to, zda se nám daří plnit zákonné limity. Odpadové hospodářství

zůstává velkou výzvou a budeme dál hledat cesty, jak ho nastavit tak, aby náš rozpočet nebyl zbytečně zatěžován vysokými náklady na likvidaci.

Uvažujeme také o pořízení vlastní svozové techniky. Díky tomu bychom nemuseli draze najímat externí služby a mohli bychom navíc pružněji zajišťovat svoz tříděného odpadu podle aktuální potřeby.

Dobrou zprávou je, že jsme již získali stavební povolení na přestavbu sběrného dvora. V příštím roce tak budeme moci výrazně vylepšit podmínky pro sběr a třídění odpadu, což přispěje nejen k většímu komfortu občanů, ale i k efektivnějšímu nakládání s odpady v celém Husinci.

Ludmila Pánková, starostka

Stezka odvahy: Horror Edition!

Letošní Stezka odvahy byla pod taktovkou Sdružení dobrovolných hasičů, města

a party skvělých dobrovolníků. Téma „Horror“ se proměnilo v nezapomenutelný zážitek plný adrenalinu!

Už u vstupu se dalo posilnit a prohřát u Minikavárny Sladká Pauza ze Žárovné, a pro slabší povahy byly k mání i svítící dekorace od paní Gašparové z Vimperka.

Les se změnil v hororovou trasu, kde na odvážlivce čekaly scény inspirované filmy jako Wednesday, Žabí muž, Hory mají oči, Pennywise, Čarodějky, Texaský masakr,

Lesní duch, Silent Hill, Dům panenek a Jeptiška. Vstup byl limitován věkem právě z důvodu strašidelného obsahu, ale o to intenzivnější zážitky si ti nejodvážnější odnesli. Akce se zakončila u ohně, kde se opékaly buřty a sdílely zážitky plné křiku a smíchu.

Fotky z akce najdete na Facebooku města v galerii Maggie - FOTO. Už teď se těšíme na příští rok, kdy plánujeme Stezku odvahy i pro menší děti v dolním parku!

HUSINECKÝ ŠAMPION V DÁMĚ

V uplynulých týdnech probíhala na naší škole napínavá soutěž v deskové hře DÁMA. Školní turnaj v damě vtáhl do hry desítky žáků druhého stupně.

Rozjela se velká přestávková soutěž, kde se žáci vyzývali navzájem a taktizovali. Kamery dámy tise klouzaly po deskách a strategie se rodily i lámaly během několika tahů.

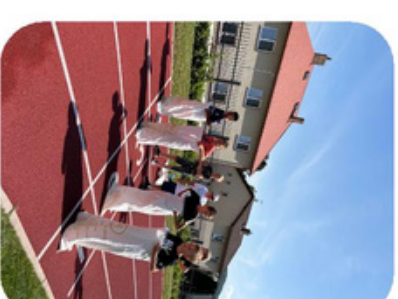
A pak přišlo finále, jaké škola ještě nezažila.

Nelepší tři hráči se utkali přímo ve třídě, která se proměnila v malou televizní arénu. Zápas byl snímán kamerou a přenášeny na obrazovku. Hru mohli sledovat i ostatní spolužáci. Ticho, soustředění, jeden tah za druhým..

A jak to celé dopadlo?

Třetí místo obsadil Petr Velek. Druhé místo získal Jonáš Mráz. Vítězem a šampionem v damě se stal Petr Škopek.

Děkujeme všem hráčům, kteří se soutěže zúčastnili, za jejich nadšení, poctivost a férové chování. Byla to krásná ukážka toho, že i přestávky mohou být plné soustředění, strategie a radosti ze hry.

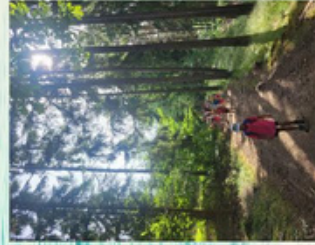
Sportovní dopoledne

Ve středu 18.6.2025 si všechny děti z 1. stupně mohly vyzkoušet atletické disciplíny – skok daleký a z místa, hod kriketovým míčkem a těžkými míči v kombinaci se sklákáním v pytli a slalom s míčkem na lžici. Na dalších stanovištích si devátáci připravili poznávání rostlin a tajemky z přírody. Všechna stanoviště si děti prošli po skupinkách chlapci – dívky z každého ročníku. Na závěrečném vyhodnocení jsme ocenili medailí a sladkou odměnou nejlepší 3 sportovce z každé skupiny. Byli jsme rádi, že vynikly i děti, které se nedostaly na mimoškolní soutěže během školního roku.

Opravdu si to užívaly a ocenění jim udělalo upřímnou radost. Všechny děti se celé dopoledne snažily podat své nejlepší výkony a za to byly také sladce odměněny. Poděkování patří hlavně našim devátákům, kteří celou akci připravili a sami si celé dopoledne s dětmi užili.

Ve čtvrtěk pokračovalo trénování kondice, takže jsme vyrazili na další 7kilometrovou procházku.

Tentokrát to bylo na chatu ke Škopkům, kde jsme si opekli buřty, chléb i rohlíky. Sice bylo horko, ale moc nás to bavilo. Už se moc těšíme na příští školní rok a další zajímavé akce, i když teď si všichni užijeme dva měsíce odpočinku.

Všechno už voní létem a prázdninami, takže ani poslední dva dny před vysvědčením to u prvňáčků a druháčků nebylo jinak.

Ve středu jsme se vydali do Chluman. Urazili jsme 7 kilometrů, ale nebylo to najednou. Před cestou zpět jsme se vyřádili na chlumanském hřišti. Druháci tradičně zašli do obchodu a navštívili Ky.By zahrádku. Aby cesta rychle utíkala, plnili jsme úkoly (třeba jsme objímali strom, zdravili každého, kdo nám přijde do cesty, zpívali písničku, hledali brouky, pochválili kamaráda...). Bylo to bezva.

Vítejte v novém školním roce!

A je to tady! Učitel obecný vylézá po dvou měsících z ulity a pln očekávání a obav vstupuje do školy, aby dělal to, co umí nejlépe, totiž předával Vaším ratolestem nové vědomosti a formoval z nich platné budoucí občany naší země.

Měl jsem tu čest 1. září přivítat spolu se zástupci města a třídní učitelkou nové žáky první třídy. I když to pro ně byla premiéra, troufnu si odhadnout, že rodiče byli o poznání nervóznější než děti. Díky nově nastavenému systému spolupráce mezi ZŠ a MŠ jsme se celý rok pravidelně s budoucími prvňáky setkávali a připravovali je na tento VELKÝ DEN. Díky společnému úsilí učitelek MŠ

i ZŠ nyní vidím, že se tato snaha vyplatila a přechod dětí je plynulý, přirozený a bez zbytečného stresu.

První den školy je vždy trochu jako premiéra nové divadelní inscenace. Někteří herci (tedy žáci) zapomněli text (tedy většinu toho, co se naučili v minulém roce), jiní mají výpravné kostýmy (nové batohy, které svítí, vydávájí zvuky, připomínají dětem pitný režim a někdy jsou větší než děti samotné), a režisér (ředitel spolu s ostatními

pracovníky školy) se snaží, aby kulisy, tedy sama budova školy a její vybavení, fungovaly bez technických havárií. Ale jedno je jisté, i když se ne všechno povede hned první den zajistit, určitě to bude dobrodružné představení, nejen ten první den, ale i všechny následující.

Rodičům vřele doporučuji: vyšlete děti z domu do školy s úsměvem a bez příliš komplikovaných rozmluv o domácích úkolech a studijních povinnostech. Ono to nakonec dobře dopadne i bez těch rozmluv, a stejně.... kdo z nás dospělých si na začátku září bral takové rady našich rodičů k srdci.

Co nového u nás v letošním školním roce? Trochu toho

vylepšujeme, trochu toho vymyslíme a rozhodně si chceme udržet zdravý smysl pro humor.

Přes léto jsme vyměnili podlahy v několika třídách MŠ i ZŠ. Rovněž probíhá modernizace administrativního zázemí školy. Probíhají přípravy projektu kompletní modernizace školní kuchyně, která je opravdu nezbytná (se zapojením dotačního financování). Rozšířili jsme nabídku kroužků, a čekáme, jestli rodiče projeví zájem.

MŠ se otevřela i dětem mladším 3 let a jsem rád, že jsme v současnosti na plné kapacitě. Rádi bychom tento rok spolu s žáky ZŠ realizovali i vícedenní zahraniční zájezd, po kterém mnozí rodiče volali. Snažíme se propojit akce města s areálem školy tak, aby byl tento areál využíván a občané města vnímali školu jako integrální součást městského kulturního prostředí. Čeká nás intenzivní debata nad novým školním vzdělávacím programem,

který bychom rádi tento rok novelizovali.

Zůstáváme otevření jakékoli diskusi, návrhům, podnětům a obecně dobrým nápadům všech partnerů školy. Škola nepatří ani řediteli, ani učitelům, ale celé komunitě, ve které působí.

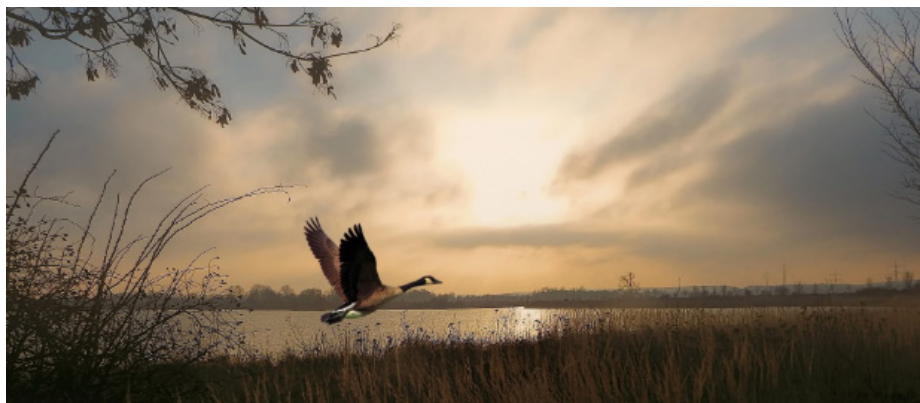
Rád bych popřál dětem, rodičům, i zaměstnancům školy spoustu elánu, trpělivosti a zdravého nadšení ve výchově a vzdělávání vašich/našich dětí.

*Tomáš Tesárek
ředitel školy*

3x 30 dnů pro mokřady:

ve třetí etapě pozorujeme mokřadní ptáky, další živočichy ohrožené ztrátou přirozeného prostředí

Po obojživelnících a vážkách startuje 15. září třetí etapa celostátní akce 3x 30 dnů pro mokřady, kterou pořádá Český svaz ochránců přírody (ČSOP). Cílem je zvýšit povědomí o těchto významných ekosystémech a jejich ohrožených obyvatelích – tentokrát se zaměřením na ptáky. Akce probíhá do 14. října a zapojit se může každý. Prvních dvou etap se zúčastnilo přes 1200 lidí, z toho více než 800 dětí. Ti nejaktivnější mají i tentokrát šanci vyhrát zajímavé ceny, například fotopast nebo návštěvu zá-

chranné stanice pro vylosovaný dětský kolektiv.

„Podobně jako ostatní živočichové, i ptactvo vázané na mokřady je ohroženo zejména ztrátou svého přirozeného prostředí,“ říká Martina Kišelová z ČSOP. „Klimatická změna a negativní zásahy člověka totiž mění krajinu v jejich neprospěch. Důležité je proto mokřady chránit a věnovat jim soustavnou péči, aby se zachovaly vzácné i běžné druhy.“

Lidé mohou svá pozorování ptáků zasílat přes formulář na webu nasemokrady.cz

nebo je sdílet ve facebookové skupině 3x 30 dnů pro mokřady - Pochlub se, co žije v mokřadu.

Ptáci jsou ohroženi mnoha faktory. Mezi hlavní patří odvodňování mokřadů a znečištění vody například splachy hnojiv. K úbytku potravy a šíření nemocí přispívá i suché počasí a nesprávné přikrmování peřivem, které vede k podvýživě a znečišťování vody. Nebezpečné jsou také odpady v mokřadech nebo srážky s elektrickým vedením či dopravou.

Akce 3x 30 dnů pro mokřady je součástí projektu Naše mokřady v době klimatické změny, který je financován Evropskou unií v rámci Národního plánu obnovy. Více informací o mokřadních aktivitách ČSOP najdete na webu www.nasemokrady.cz.

Církev bratrská
Vás srdečně zve
na společné grilování
u příležitosti

Děkujeme za úvod

4. 10. 2025 v 15:00
na zahradě sboru CB Husinec.
Vše zajištěno!

Podzim je tady a s ním i naše tradiční Husinecká

Drakiáda na Rezíku

Protože na draky potřebujeme ten správný vítr
a sluníčko, nemáme ještě přesné datum. **Sledujte
ale naše sociální sítě a obecní vývěsky**, kde
se přesné datum včas dozvíte.

Akci plánujeme na **polovinu října** a můžete se těšit
na:

- Teplý čaj a posezení u ohně
- Opékání buřtíků
- Malování na obličej pro děti

Tak začnete vyrábět draky a pilovat techniku, my
slibujeme slunečno a větrno!

Drakům zdar!

Když má hlína duši aneb jak se rodí Lojzíci

Keramika, to není jen hlína a voda. Je to životní cesta, která vyžaduje sílu, trpělivost a nekonečnou kreativitu. S keramičkou Markétou Pluhařovou, která se řemeslu věnuje skoro 40 let, jsme si povídali o tom, jak se dostala k tomuto krásnému řemeslu. Původně chtěla být zvonařkou, ale nakonec propadla keramice. Její příběh je cestou od dětského snu přes tvrdé začátky ve výrobním družstvu až po vybudování vlastního ateliéru s tvorbou figurální keramiky, která je pro ni i její rodinu posláním.

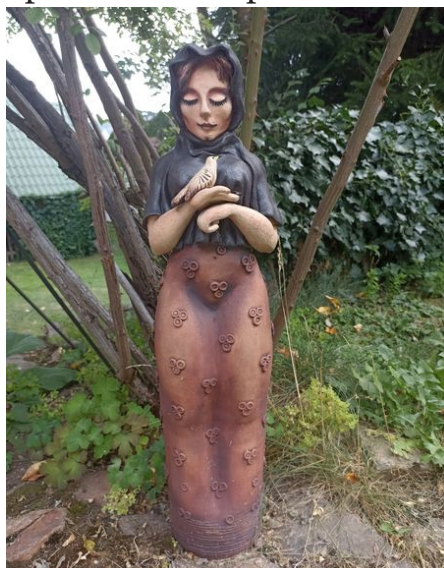
Jaké byly tvoje začátky v uměleckém řemesle?

Moje cesta začala, když mi bylo čtrnáct. Toužila jsem jít na keramickou školu v Bechyni, na kterou se tehdy hlásilo 63 dětí, přičemž brali z Písecka jen tři. V tu dobu jsem žila s rodiči v Písku. Vzdala jsem to. Moje maminka mi ale sehnala kontakt do výrobního družstva Jihotvar v Hrdějovicích, které právě nabíralo učně.

K mému překvapení mě vzali i bez talentových zkoušek. Viděli moje diplomy ze soutěží v grafice a dřevotvorbě ze základní umělecké školy, a to jim stačilo. Tak jsem se dostala do školy uměleckých řemesel v Praze v Podkovářské ulici. Říká se

jí „škola zapomenutých řemesel“, protože tam v té době učili pasíře, vlásenkáře, umělecké maskérky, umělecké švadleny nebo kováře a další řemesla. Moji spolužáci se vyučili pozlacovači a štukatéry, a někteří se tomu s úspěchem věnují dodnes. Klobouk dolů před tím, co dělají. Učili jsme se tam mnoho užitečných technik, včetně restaurování. Nemám sice „kulaté razítko“ na restaurování, ale získala jsem znalosti, jak stará díla zachovat a jak tvořit imitace.

Praxi jsme měli přímo v Jihotvaru, který nám také platil školu. Po vyučení jsem se musela upsat na pět let, které jsem musela v Hrdějovicích odpracovat. Nakonec jsem odešla po třech letech s fakturou na nedoplatených 30 tisíc, což bylo v roce 1992 opravdu hodně peněz.

Odešla jsi po 3 letech? Proč?

Byl to obrovský rozdíl. Škola nás směřovala spíše k umění – malbě, kresbě, modelování. Praxe byla ale opravdu hodně, hodně drsná. V té době Jihotvar vedl Karel Příhoda, který patřil do klubu jihočeských umělců. Výrobky z Hrdějovic měly velkou prestiž. Bylo to umělecké družstvo, kde se hodně točilo na kruhu a výrobky se ručně malovaly, často klasickými jihočeskými kopretinami, které kdysi dávno vymyslela paní Flíčková.

Rukodělná výroba byla tehdy podporovaná – pokud byly výrobky alespoň z 50 % ručně vyráběné, platila na ně záporná daň. To bylo za minulého režimu. Výrobky se dodávaly do sítě Krásných jizeb po celé republice a byly předem vyprodané. V devadesátkách po změně režimu poptávka opadla, náklady na výrobu neúměrně stouply. Keramici

se začali osamostatňovat. Já jsem tehdy v Jihotvaru zatačela do sádrových forem. Norma pro ženu byla jeden a půl tuny, pro muže 3 tuny! Bylo to opravdu otrocké.

Nejsem odborník a nevím, co to je „zatačet do kruhu“. Můžeš mi to trochu přiblížit?

Nejprve je potřeba si vysvětlit proces od začátku. Když se dělá keramika, potřebujete hlínu. Po celé České republice, zejména v jižních a západních Čechách a na jižní Moravě, jsou poměrně velká ložiska. Jíl se nakope a přidává se k němu živec - taviwo a křemen - ostřivo podle potřeby. V jílu se nachází ta nejvíce plastická součást - jílovina. Křemen vytváří kosturu, zatímco živec funguje jako pojivo. Jakmile technolog vytvoří optimální složení, melou se tyto materiály v bubnech, v kterých jsou pazourky napomáhající mletí. Buben je upevněn na stoli. Mletí probíhá kolem 10 hodin podle zrnitosti materiálu. Po umletí se přebytečná voda odstraňuje v kalolisu, aby vznikly hliněné koláče, které jdou do vakuolisu. Z této

hlíny se buď točí volně z ruky na hrnčířském kruhu, nebo zatačí do sádrových forem. Hlína, která se rozplavuje se ztekucovadlem se používá na lití do sádrových forem.

Točit z ruky vyžaduje obrovskou praxi. Možná to vypadá jednoduše, ale představte si, že máte pro odběratele vyrobit sto naprosto stejných hrnků. Během tří měsíců se sice naučíte udělat hrnek, ale aby byl požadovaný výrobek stejnostěnný a totožný s požadovaným modelem to chce fotografickou paměť.

Další úrovní jsou džbány, které dělají spíše muži.

Proč? Jsou muži šikovnější?

Jde o fyzickou náročnost. Představ si větší džbán – tři až deset kilo mokré hlíny. Při točení ti odstředivá síla rve ruce pryč. Musíš hlínu držet vši silou i koleny, což po letech vede ke zdravotním problémům. Běžná žena na to prostě není stavěná. V Jihotvaru ženy vůbec netočily. Chlapi nám vždycky s nadsázkou říkali, že kdybychom jim vzaly hrnky a konvičky, tak by si neodpočinuli. Tehdejší norma byla 70 džbánů, včetně uch, a musely být naprosto identické. Když přeženeš vytahování hlíny, hmota se začne bortit a pak už ji nikdy nevytáhneš dostatečně vyso-

ko. Je to náročné na sílu, cit i nervy. Můj kolega, geniální točíř, který mě učil, mi tehdy řekl: „Připrav si obrovskou sílu, hodně citu a pevné nervy. Tohle všechno budeš potřebovat. Rozmysli si, jestli to chceš vůbec dělat.“

A ta druhá možnost jsou zatačecí kruhy?

Ano, zatačecí kruhy, ve kterých jsme tehdy zatačeli do sádrových forem, jsou dnes už spíše historií. Nyní se používají automaty s vyhřívanými hlavami. Ty pracují s tvrdou hlínou, takže se talíř nezkroutí. Při ručním zatačení je ve hmotě hodně fyzikálně vázané vody. Stačí, když to z jedné strany vysychá více, nebo když v peci není rovnoměrné zahřívání, a výrobek se snadno zkroutí.

A třetí možnost je lití.

Přesně tak. Třetí možností je lití. Na to se dělají formy ze sádry. Sádra má skvělou vlastnost: dokáže z hlíny odebrat vodu, takže se od ní výrobek po chvíli sám oddělí. Samotná „sádrařina“ je extrémně náročná. Sádrař musí mít obrovskou 3D představivost, protože forma je vlastně negativ. Musí mít zámky, aby se dala otevřít, a musí

být těsná, aby hlína nevytekla. Pro toho, kdo neumí točit, je to ideální způsob – může si zadat, aby mu sádrař udělal formy na hrnky a konvičky, a on pak může pracovat litím.

Po třech letech práce jsi z Hrdějovic odešla. Co bylo dál?

Dodělala jsem si maturitu a zkusila talentové zkoušky na UMPRUM. To ještě v Hrdějovicích, bez podpory podniku, takže na vlastní náklady. A dálkové studium jsem musela nadělavat. I když jsem se na vysokou školu nedostala, byl to pro mě impuls, abych podala výpověď. Věděla jsem, že z Hrdějovic musím pryč. K točení na hrnčířském kruhu bych se nikdy nedostala a dělat jen u forem jsem nechtěla. V té době navíc lidé odcházeli do soukromého sektoru a výroba v družstvu se začala hroutit. Část Jihotvaru se vracel zpět rodině Štěpánkových, která po letech už pořádně nevěděla, co s ním.

V Jihotvaru jsem ale poznala svého manžela. Přišel tam

jako technolog z ústředí ve Veselí nad Lužnicí. Začali jsme spolu chodit. Ale jen dva měsíce poté, jsem podala výpověď a odešla jsem na Šumavu.

Na Šumavu? Co jsi tam dělala?

Pan Schneider si v Benešově Hoře u Vacova otevřel provozovnu na výrobu kachlů. Zjednal si nekvalifikované místní pracovníky, kteří „bouchali“ kachle. Byl tam i sádrař Láďa Kubišů, který uměl perfektně dělat formy na kamnové kachle. Já jsem tam točila aroma lampy. V té době byl o tyto výrobky obrovský zájem. Najednou jsem si vydělala dvakrát tolik, a pracovní podmínky se nedaly vůbec srovnávat. Majitel nebyl keramik, takže nám s technologiemi pomáhal i můj manžel.

Po dvou letech jsem se ale vrátila zpět do Jihotvaru za manželem. Vzali jsme se. Z Jihotvaru zbylo jen torzo, ale šla jsem rovnou ke kruhu, abych točila, co bylo potřeba. Nicméně jsme s manželem věděli, že tam dlouho

nezůstaneme. Způsob, jak byla hala a technologie navržené, jasně naznačoval, že to dlouho nevydrží. Náklady na výrobu a hlavně režie byly vysoké.

A tehdy jste se zařídili pro sebe?

Přesně tak. V domě ve Výrově bydlela babička s dědou, a babička měla mrtvici. Tak jsme v roce 1997 začali dům předělávat a v roce 1998 jsme se přestěhovali a začali podnikat na vlastní pěst.

Na co jste se na začátku zaměřili?

Věděli jsme, do čeho jdeme. Manžel ovládal technologie a já byla praktik. Od začátku jsme chtěli dělat figurální keramiku. Tu nás ale nikdo nikdy neučil. Prvních pět let to byl často pokus-omyl. Plastiky děláme z točených základů, ale protože jsou vytočené na kruhu, uvnitř je spirála, která se při schnutí vrací zpět. Když to vytočíte, vytvarujete, necháte ztuhnout a pak slepíte a domodelujete, často to praská. Museli jsme hodně přemýšlet, jak to lepit, aby to nepraskalo, a jak si namíchat správnou hlínu.

Začali jsme brát hlínu od pana Pávka z Doubravice nad Jizerou. Namíchal nám ji podle manželovy receptury. Na velké plastiky přidávám do stávající hlíny ještě

šamot ze Zlivy. Jejich šamot je jeden z nejlepších a nemá v Čechách konkurenci.

Jak jste přišli na figurální keramiku?

Moje spojení s keramikou má hlubší kořeny. Už ve čtyřech letech jsem si kupovala jihotvarskou keramiku v místním koloniálu v Hořepníku, kde žili prarodiče. Kdykoli jsem něco ušetřila, koupila jsem keramiku, abych udělala ba-
bičce nebo mamince radost. Ve dvanácti letech jsem pak chodila na kroužek keramiky a okamžitě mě to uchvátilo.

Měla jsem ale talent i na jiné věci. Děda viděl mé nadšení pro řemeslo, a tak mě často brávil do kovárny, kde jsem s ním už ve třinácti letech pomáhala kovat voluty (ozdobné spirály) a další výrobky. Později jsme v pozůstalosti našli jeho výuční list. Hádejte odkud? Z Podkovářské v Pra-

ze - ze stejného učiliště, jako mám já. Tím se kruh uzavřel. Můj manžel je perfektní realista, od malička kreslí a je skvělý řemeslník a pedant. Já mám zase zkušenosti s různými materiály, obrovskou představivost a invenci. Když jsem se připravovala na UMPRUM, kreslila jsem po nocích půl roku jen postavy. Figurální keramika byla logická volba.

Jaké byly vaše začátky v podnikání?

Devadesátky byly dobou, kdy trh ještě nebyl plně zaplněný, i když se sem začalo hrnout zboží z Číny. Mnoho podniků a družstev skončilo, ale my jsme začínali v roce 1998, a tehdy se dalo poměrně dobře prosadit. Pak to bylo horší, ale teď se situace opět zlepšuje, protože hodně soukromníků skončilo. Lidé si uvědomili, že toto řemeslo je náročné na dovednosti a je to pořádná dřina. Už se do něj nikomu nechce a náklady jsou opravdu vysoké.

Tohle řemeslo nepotřebuje moc techniky. Nebo ano?

Hlavní, co potřebujete, jsou ruce, šikovnost a představivost. Máme samozřejmě hrnčířský kruh, pec a stříkací box. Kromě hlíny kupujeme glazury a barvy na keramiku. Nápady se rodí vždy v hlavě a chcete je pak zhmotnit tak, aby měly stylizaci, řemeslnou kvalitu, vtip nebo nadsázku. Zúročila se manželova preciznost a řemeslná zdatnost, zatímco já jsem spíš točila a dělala výpočty, aby to bylo

přesné, a on to pak skládal dohromady. O malování a modelování jsme se dělili – každý dělal to, v čem byl zručnější.

Co je váš charakteristický výrobek? Čím jste známí?

Hlavně Lojzíky a Lojzičky. První prototyp Lojzíka vymyslel manžel už v roce 1996. Hodně se lišil od toho, co děláme teď. Mají vyndavací hlavu a jako vlasy dovnitř aranžujeme oves, suché květy nebo dáváme živou květinu.

A to vás živí?

Ano, figurky jsou naším stěžejním a nejvíce žádaným výrobkem. Ale děláme i jiné věci, hlavně zakázky. Patnáct let také spolupracujeme s keramikem panem Pollokem z Německa, kterému točím nebo modeluji, co potřebuje. On si to pak sám pálí a glazuje. Je to jeden z našich nejlepších odběratelů, slušný a poctivý.

Stále také točím pro Hrdějovice. Ty si pronajal pan Malena, který má jen jednu pracovníci a najímá si externí

specialisty. Mít zaměstnance v keramické výrobě je luxus. Je to obor, který je pro mnoho lidí zbytný. Proč by si kupovali moji žabu za 2 500 Kč, když si můžou koupit něco podobného z Číny? Neřeší ale, že jim to dlouho nevydrží. Naše keramika se šamotem se pálí na 1 210 až 1 250 °C a je v podstatě nesmrtelná - pokud se k ní budete chovat jako ke keramice. Voda ani mráz jí nevadí. Strom, co máme na zahradě, tam stojí už dvacet let.

Měli jste i nějaké výstavy?

Měli jsme výstavu v Netolicích a v Plzni, ale jinak jsme zakázková výroba. Přiznám se, že každá zakázka je pro mě výzvou. Musím vymyslet, jak bude výrobek vypadat, co bude mít za vtip nebo zkratku a jak to technicky provedu. Zákazníci k nám obvykle přicházejí s jasnou

představou, kterou si udělali na základě naší práce, kterou viděli na webu. Často jde o dárky, například pro sousedy či kamarády k narozeninám. Jednou za mnou přišla paní, jejíž syn si vzal černošku, mají dvě černé děti, a jmenují se Kozlovi. Chtěla, abychom jí vytvořili kachli s bílým kozlem a černou kozou s kůzlaty. Někdo chce čistý realismus, jiný zase nadsázku.

Jaký nejsložitější výrobek jste dělali?

Asi sovu na střechu školy. To bylo extrémně náročné. Byla velká, těžká a musela se umístit do velké výšky. Naše pec má výšku 80 centimetrů, takže sova se musela pálit ve dvou částech. Kotvila se na zádech a v hlavě měla trychtýř, kterým se naplnila speciální směsí betonu s perlitem, aby se předešlo praskání. Samozřejmě obě části se lepily za studena.

Přiznám se, že v poslední době už bych velké plastiky do pece sama nedala. Pomáhají mi s tím synové. Někdy až padesát kilo už prostě nezvládnou. Není to jako poleno, které na sebe můžeš navalit. Je to křehké a nelze to naklánět. A protože se snažíme pec maximálně vytížit, nemáme tam skoro žádný manipulační

prostor. Je to zkrátka dřina a mé ruce ani záda na to už nejsou stavěné.

Říkala jsi, že figurky točíš. To si nedokážu představit. Jak je tedy vlastně děláš?

Velké plastiky, jako je vodník nebo čertice, které máme na stránkách, se skládají ze čtrnácti kusů. Nejdříve vytvořím základní tvary, pak je musím tvarovat a řezat. I když se zdá, že je hlína suchá, obsahuje vlhkost a v peci by mohla popraskat. Proto po vytvarování dáváme výrobky do vlhčírny. Tam se póry neuzavřou a výrobek vysychá pomalu a rovnoměrně. Po týdnu se dá usušit do dílny a je připravený na malování, glazování a výpal. Pálící křivku si volíme na peci sami podle velikosti výrobku. Výpal je vždy výzva. Nic neodpustí, každá chyba při výrobě se po výpalu ukáže. Zkrátka zkouška ohněm.

Máte keramiku na zahradě. Je tam celoročně?

Ano. A je zajímavé, že někteří zákazníci chtějí právě ty prověřené kousky. Líbí se jim plastika, kterou viděli u nás na zahradě a která tam stojí pět let. Vidí, že je jako nová, a to jim dodává jistotu. Na

dražší plastiky proto píšeme letopočty.

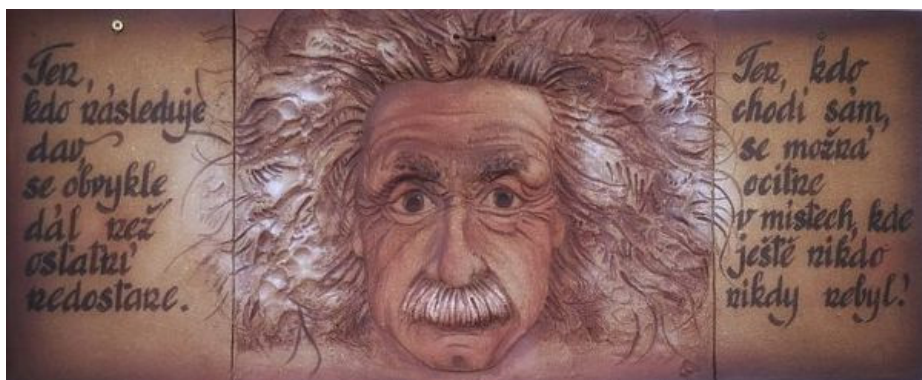
Jednou se nám stalo, že nám zavolal zákazník a chtěl koupit a přivést keramické kachle. Když k němu manžel přijel, zjistil, že má doma naší keramiky spoustu kusů. Řekl, že nás sbírá. To je samozřejmě milé, ale musím se přiznat, že jsem ráda, když vidím, že naši zákazníci mají na zdi i díla od jiných keramiků.

Děláš pravidelně dny otevřených dveří a vedeš kroužky keramiky pro děti. Máš na to při svém nasedání čas?

Z toho mám obrovskou radost. Dělám to už patnáct let a těší mě, že mohu své zku-

Povídání s takto zapáleným člověkem, pro kterého je keramika skutečným životním posláním, bylo pro mě opravdu obohacující. Markétin příběh jasně ukazuje, že poctivá práce a láska k řemeslu se vždy vyplatí. Navzdory proměnám na trhu a rostoucí konkurenci si její jedinečné ručně vyráběné figurky nacházejí své místo. Její cesta je důkazem toho, že kreativita, pečlivost a odhodlání dokážou i z obyčejné hlíny vytvořit dílo, které je nejen kvalitně řemeslně zpracované, ale má i duši. Tvorba keramiky tak zůstává krásným a smysluplným řemeslem, které může obohatit životy dospělých i dětí.

Pokud vás příběh a práce Markéty a Zdeňka Pluhařových zaujaly, podívejte se na jejich stránky (www.keramik-art.cz), kde se dozvíte další informace i ukázky jejich tvorby.

šenosti předávat dál. Mám limit čtyř dětí na kroužek, protože nemám více prostoru. Snažím se jim maximálně věnovat tři hodiny – jedno sezení, aby se něco naučily a odnesly si kvalitní výrobek.

Aktuálně mě oslovil pan ředitel naší školy a připravujeme kurz modelování pro deset dětí prvního stupně. Už samotné modelování má velký vliv na dětský mozek. Není

divu, že se používá i jako terapie. Propojuje se levá i pravá hemisféra, rozvíjí se koncentrace, jemná motorika, koordinace i prostorová představivost. Děti se mohou uvolnit a zároveň se něco naučit.

Dělám i kurzy pro dospělé, obvykle o víkendu. Kurz trvá celkem osm hodin a snažím se, aby výsledné dílo bylo kvalitní a řemeslně správně zpracované.

Společenská kronika

Uvádíme 75., 80., 85. výročí narození, od 90 již každý rok.

Životní výročí v době od 1. 10. 2025 do 31. 11. 2025 oslaví:

Marie KOSMATOVÁ, Výrov

Ludvík FRIEDBERGER, Husinec

Dobroslava HRDÁ, Husinec

Václav JUNGBAUER, Husinec

Václav TICHÝ, Husinec

Vítězslav LINHART, Husinec

ODVOZ ODPADŮ 10-12/2025

Bioodpad každý sudý týden v úterý: 14.10., 28.10., 11.11., 28.11., 11.12. a 25.12.

Komunální odpad každý sudý týden ve čtvrtek: 2.10., 16.10., 30.10., 13.11., 27.11., 11.12. a 25.12.

Město Husinec informuje občany o vydání nových obecně závazných vyhlášek, které najdete na stránkách města Husinec v záložce obecné informace – vyhlášky, nebo ve sbírce právních předpisů územních samosprávných celků.

Prezident republiky vyhlásil termín voleb do Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR na dny:

pátek 3. října od 14:00 do 22:00

sobota 4. října od 8:00 do 14:00

Kdo může volit a kde?

Voličem je každý občan České republiky starší 18 let, který splňuje zákonem stanovené podmínky. Ověřit si, zda jste zapsáni v seznamu voličů, můžete na obecním úřadu.

Město Husinec a jeho osady Horouty a Výrov tvoří jeden volební okrsek. Hlasovací místnost se nachází ve dvoře městského úřadu na adrese Prokopovo náměstí 1. Během voleb bude ve volební místnosti k dispozici telefonní linka: 777 972 018.

Jak hlasovat mimo domovský okrsek?

Pokud nebudete moci volit ve svém okrsku, požádejte obecní úřad o voličský průkaz.

Osobně: nejpozději do středy 1. října do 16:00 hod.

Písemně (s ověřeným podpisem) nebo přes datovou schránku: nejpozději do pátku 26. září do 16:00 hod.

Voličský průkaz si můžete vyzvednout osobně, nechat si jej poslat poštou, nebo ho může převzít osoba na základě úředně ověřené plné moci.

S voličským průkazem můžete hlasovat v jakékoliv volební místnosti v celé České republice.

Způsoby hlasování pro voliče s omezenou mobilitou.

Hlasování s přenosnou schránkou: Voliči, kteří nemohou ze závažných, zejména zdravotních důvodů, přijít do volební místnosti, mohou požádat o hlasování do přenosné schránky. Je možné o to požádat obecní úřad (e-mailem, telefonicky) nebo v den voleb přímo okrskovou volební komisi.

Hlasování v nemocnicích a zařízeních sociální péče: O hlasování v těchto zařízeních se můžete informovat přímo u jejich správy, která zajistí zápis do zvláštního seznamu voličů.

Hlasovací lístky a způsob hlasování.

Hlasovací lístky obdržíte nejpozději 30. září 2025 do schránky. V případě, že vám lístky nebudou doručeny, obdržíte je přímo ve volební místnosti. Pro voliče s trvalým pobytem na adrese úřadu budou lístky k dispozici na podatelně.

Při samotném hlasování si volič vybere pouze jeden hlasovací lístek a vloží jej do úřední obálky. Může přitom zakroužkováním pořadového čísla udělit přednostní hlasy, a to až čtyřem kandidátům.

Ztracená místa

Mnohá místa byla pro Husinec v dřívějších dobách velmi významná. Postupně se ale vytrácí z naší pozornosti. Poznáte místo na fotografii?

Mnohá místa byla pro Husinec v dřívějších dobách velmi významná. Konaly se zde důležité události a akce

místních spolků, jako například na naší fotografii. Vidíte na ní sokolskou slavnost z roku 1919. Sokol v Husinci tehdy po přerušení činnosti za první světové války zažíval nebývalý rozmach. Měl šest odborů (mužský, ženský, dorostenecký - mužský i ženský, žákovský chlapecký i dívčí), velmi úspěšný divadelní spolek a později dokonce i vlastní knihovnu a biograf. Tento prostor ale využívaly ke své činnosti i další spolky.

Řešení z minulého čísla

Většina z vás si pamatuje mosty přes řeku Blanici ještě před ničivými povodněmi v roce 2002. Pokud se na most na fotografii pořádně zadíváte a představíte si místo dřeva betonové schody

a železnou konstrukci, určitě poznáte Černý most nad dolním parkem. Krajina za řekou se však za necelých sto let výrazně proměnila.

Černý most spojoval Ostrovec se Sirkovnou a horní část městečka s parkem. Byla to důležitá trasa oblíbených nedělních vycházek, jejíž význam se ještě zvýšil během turistického boomu po Husových oslavách v roce 1886. V té době šlo o jeden z největších mos-

tů přes řeku Blanici v Husinci. Hlavní, silniční most, byl položen již v roce 1818. Menších lávek přes řeku bylo v okolí více.

Na druhém obrázku je Černý most o deset let později, na třetím v roce 1971 a na posledním už jen jeho torzo po povodních v roce 2002.

